

Nieuwsbrief Mei

Voorwoord van de voorzitter

Beste VPO'ers,

Laat me beginnen met dat wij hopen dat zoveel mogelijk van jullie gezond zijn. Voor iedereen die direct door de huidige crisis geraakt is, heel veel sterkte in deze moeilijke tijden.

Wij als bestuur hadden ons het jaar, vanzelfsprekend, heel anders voorgesteld. De afgelopen maanden zijn we actief geweest voor het organiseren van allerlei leuke activiteiten voor jullie, maar de International Spring School, werkbezoeken en ORD zijn terecht uitgesteld. Ons werkbezoek aan Oberon op dinsdag 23 juni (waarover jullie informatie kunnen vinden op de ORD-website) blijft vooralsnog open staan. We onderhouden nauw contact met Oberon en nemen na de volgende persconferentie op 13 mei een besluit over het werkbezoek. Het is jammer dat alle activiteiten tot nu toe geannuleerd of verschoven zijn, maar gezond blijven staat voorop.

Via deze nieuwsbrief proberen we jullie toch nog te bereiken. Voor een deel met aangepaste vaste rubrieken (thuiswerktip van de professor en het verhaal van iemand die online gepromoveerd is). Ook mogen we in deze nieuwsbrief weer een nieuw bestuurslid verwelkomen: Julia. Verder is deze nieuwsbrief gericht op het delen van persoonlijke verhalen. Dat zijn verhalen over hoe de huidige crisis promotietrajecten beïnvloedt. Boukje, bestuurslid en onze penningmeester, en ik delen ook onze persoonlijke beleving van de huidige situatie.

Hopelijk is dit een nuttige nieuwsbrief voor jullie die praktische tips biedt, maar ook een stukje herkenning. De crisis neemt allerlei persoonlijke en werk-gerelateerde uitdagingen met zich mee en hoewel je het niemand gunt, kan het een geruststellende gedachte zijn dat je niet de enige bent die deze uitdagingen doormaakt.

Blijf gezond en hopelijk kunnen we elkaar in de loop van het jaar weer ergens ontmoeten!

Namens het hele VPO-bestuur,

Kevin

Gefeliciteerd Joris!

VPO-bestuurslid Joris is eind april vader geworden van dochterje **Lea!**

We hebben ons laten vertellen dat hij en zijn vriendin Nienke, het eigenlijk wel even prima vinden om te 'coconnen' in deze periode.

Wij wensen jullie alle geluk!

Even voorstellen...

Het VPO bestuur blijft vernieuwen! Welkom Julia!

Julia van Leeuwen - Radboud Universiteit Nijmegen

PR & Social Media

Hallo allemaal,

In september 2018 ben ik begonnen met mijn promotieonderzoek bij de Radboud Docenten Academie, waar de universitaire lerarenopleidingen van de Radboud Universiteit worden verzorgd. Onder begeleiding van Paulien Meijer, Harmen Schaap en Femke Geijssel doe ik hier onderzoek naar het innovatief potentieel van startende leraren in het voortgezet onderwijs. Startende leraren komen de onderwijspraktijk vaak binnen met een 'frisse blik' en nieuwe ideeën – dit noemen wij innovatief potentieel. Relatief veel starters verlaten het onderwijs helaas vroegtijdig en daarmee verliezen we dit potentieel. In mijn onderzoek kijken we hoe het innovatief potentieel van starters zich uit en ontwikkelt in interactie met de school, en hoe we het kunnen behouden en versterken. Met andere woorden: hoe kunnen we de starter, naast iemand die nog veel moet leren, óók zien als iemand die waarde toevoegt en hoe houden we die waarde dan vast?

Ik heb er zin in om met het VPO activiteiten te organiseren die promovendi van de verschillende universiteiten bij elkaar brengen. Daarnaast ga ik me specifiek bezighouden met de PR & social media, onder andere om onze activiteiten bij jullie onder de aandacht te brengen.

Wat als je promotie gepland is ten tijde van corona ?

Bij het Groningse GION onderwijs/onderzoek zouden in maart, april en mei 2020 maar liefst drie promoties plaatsvinden. Door de maatregelen rond het coronavirus konden deze helaas niet op de gebruikelijke manier doorgaan. Wat had dat voor de promovendi als gevolg?

Sanne Dijkema, Annegien Langeloo en Marlies ter Beek – GION Groningen

Sanne zou al op 26 maart promoveren: 'Eigenlijk is het heel bizar en het voelde ook erg onrealistisch. Je leeft in de weken voor je promotie zo toe naar dat moment, de boekjes en uitnodigingen waren verstuurd, diner en receptie waren geregeld. Daarnaast had ik mijn proefpromotie ook al gehad, dus eigenlijk was ik helemaal klaar voor.' Annegien was toen ook al bang dat haar promotie op 16 april niet zou doorgaan, maar hield toch een klein beetje hoop. Ook Marlies, die zou promoveren op 4 mei, moest wel even slikken toen ze het nieuws hoorde: 'Als promovenda werk je toch vier lange jaren toe naar die ene bijzondere dag waarvan al je seniorcollega's zullen beamen dat het een fantastische ervaring is.' Ze benadrukken echter wel alle drie dat er ergere dingen op de wereld zijn en dat ze er begrip voor hebben dat de promoties nu niet (op de gebruikelijke manier) kunnen doorgaan.

Marlies en Annegien kregen de mogelijkheid om hun promotie digitaal te doen, met vragen die door de corona -toch een ietwat ongelukkige term momenteel- via Skype gesteld zouden worden. Sanne mocht hier ook voor kiezen, maar dat zou dan op een latere datum zijn dan de oorspronkelijke. 'Ik kreeg in april alsnog de keuze om digitaal te promoveren, maar dat voelde toen ook een beetje als mosterd na de maaltijd. Ik weet niet wat ik had gedaan als ik wel de keuze had gekregen. Je promoveert maar één keer en de ceremonie is voor mij hetgeen dat dat speciaal maakt.' Ook Annegien en Marlies zien een promotie zonder mensen om zich heen niet zitten en hopen in het najaar alsnog te promoveren in het bijzijn van vrienden, familie en collega's.

De drie promovendi zijn allemaal al enige tijd begonnen aan een nieuwe baan bij een onderwijsorganisatie. Gelukkig heeft het uitstel van de promotie daarop geen invloed gehad. Ze werken nu thuis, hoewel de dataverzameling voor het nieuwe onderzoek van Annegien wel spannend wordt: 'We waren in eerste instantie wat afwachtend in het benaderen van studenten en docenten(teams). Toch merk ik nu dat de huidige situatie steeds meer het nieuwe normaal begint te worden (met de angst/verwachting dat de mbo-scholen nog wel even dicht zullen blijven) en er langzaam weer wat ruimte ontstaat om weer andere dingen op te pakken en dus kunnen we binnenkort ook aan de slag met de dataverzameling.

Ik ben benieuwd hoe de interviews via online kanalen zullen gaan verlopen.’ Sanne werkt als adviseur in zowel het middelbaar als het hoger onderwijs: ‘De meeste activiteiten gaan gewoon door en overleggen vinden digitaal plaats. Ik ben nu bijvoorbeeld als medeorganisator betrokken bij het vormgeven van een digitale onderwijsdag met online workshops voor en door mbo-docenten. Erg leuk om te zien wat er eigenlijk allemaal mogelijk is.’ De nieuwe baan van Marlies past goed bij deze tijd: ze doet onderzoek naar het faciliteren en professionaliseren van docenten op het gebied van ICT-innovaties bij het Versnellingsplan Onderwijsinnovatie met ICT. ‘De huidige crisis zorgt voor een snelkookpan aan experimenten en ervaringen, dus we hebben al genoeg ideeën klaarstaan voor evaluatiestudies, trainingen en instrumenten om de ontwikkelingen binnen hbo- en wo-instellingen te kunnen meten.’

Intussen zijn er al nieuwe data voor de drie promoties gepland, in de hoop dat deze in het najaar wel gewoon kunnen plaatsvinden. Als alles meezit, zal Sanne haar proefschrift verdedigen op 25 augustus, Annegien op 17 september en Marlies op 29 oktober.

Wij wensen Marlies, Annegien en Sanne veel succes en plezier met hun nieuwe baan en natuurlijk ook bij hun promotie komend najaar!

Wat als je net nú op zoek bent naar een nieuwe baan?

VPO-bestuurslid Amy is de afrondende fase van haar PhD. Hoe is het om net nu, middenin de corona crisis, te moeten solliciteren?

Amy Quintelier – Universiteit Antwerpen

Als alles goed verloopt, verdedig ik mijn proefschrift begin juni. Mijn contract aan de Universiteit Antwerpen loopt nog tot eind juni, dus ik ben me momenteel aan het oriënteren op de arbeidsmarkt. Nadat ik bij mijn eerste sollicitatie vlot doorheen de eerste en tweede ronde raakte, maakte ik me aanvankelijk niet veel zorgen toen ik in de wervingsreserve geraakte. Ik zag potentieel in mijn aanpak en ik dacht dat het een kwestie van tijd was voor ik ergens als eerste uit de bus zou komen. Maar nadat in Vlaanderen de coronamaatregelen verstrengd werden, merkte ik een terugval in het beschikbare aantal vacatures op. Daarnaast werden een aantal sollicitaties uitgesteld of gingen ze online door.

Ik ervaar online sollicitaties niet meteen als een ongemak, maar in een huis met drie kinderen die niet naar school kunnen, is het zelden stil. Daarom heb ik de zolder ingericht als plek om mijn videocalls uit te voeren. Een plantje en enkele foto’s zorgden voor een fraaiere achtergrond, niet onbelangrijk tijdens gesprekken, want een videocall geeft je ook een inkijk in je privéleven. Mijn echtgenoot start weldra met zijn werk waardoor ik alleen zal thuisblijven met de kinderen. Ook hier kijk ik toch met gemengde gevoelens naar: zal ik wel een geschikte balans tussen werk en privé vinden? Aangezien ook de pre-teaching van onze oudste zoon voor het grootste deel op mijn schouders rust, wordt dat koffiedik kijken.

Wat als je als ADD'er moet thuiswerken?

Kevin Zweeris - ICLON / Universiteit Leiden

Als onderzoekers hebben wij een baan die we, over het algemeen, relatief gemakkelijk vanuit thuis kunnen doen. Inmiddels werken we al weken thuis, en waarschijnlijk ervaart iedereen zo zijn of haar eigen uitdagingen hierin. Maar hoe is het om thuis te werken als ADD'er? Voorzitter Kevin deelt zijn verhaal.

Inmiddels is het alweer zeven jaar geleden dat ik de diagnose kreeg voor attention deficit disorder (ADD). Het duurde even, maar inmiddels heb ik dat volledig omarmd. Ik zie het als een positief onderdeel van wie ik ben, maar op sommige momenten is het ook echt wel lastig. Met name in nieuwe situaties en wanneer bepaalde routines en structuren wegvallen piekt de onrust in mijn hoofd en keldert mijn productiviteit. In de eerste week thuiswerken kreeg ik dan ook echt weer 'last' van mijn ADD. Weinig focus, moeite om structuur in dagen aan te brengen, veel afgeleid zijn, héél veel piekeren, slecht slapen, weinig focus voor het zoveelste videogesprek met collega's en studenten en met moeite een letter op papier krijgen. Als dit het vooruitzicht zou zijn van de hele thuiswerkperiode, ging ik een lastige tijd tegemoet. Gelukkig heb ik in de jaren sinds mijn diagnose veel geleerd over mezelf en hoe om te gaan met dit soort situaties. Door die lessen in praktijk te brengen heb ik inmiddels een situatie gecreëerd waarin thuiswerken me een stuk beter af gaat. Hieronder zal ik er twee delen, in de hoop dat jullie er ook iets aan hebben.

1. Accepteer dat er af en toe een waardeloze (werk)dag tussen zit

We krijgen in een korte tijd ontzettend veel te verwerken. Hoewel het over het algemeen goed gaat, heb ik af en toe een dag dat ik erg somber ben en/of niks voor elkaar krijg. Voorheen ging zo'n dag in mijn hoofd zitten en invloed hebben op de daaropvolgende dagen. In mijn hoofd mochten negatieve gevoelens en dagen er niet zijn en door mij daartegen te verzetten maakte ik het mezelf eigenlijk alleen maar moeilijker. Het vereist wat oefening, maar het helpt om te denken dat negatieve gedachten er ook mogen zijn, om vervolgens ook aandacht te besteden aan de positieve gedachten die vanzelf ook weer langskomen. Om mezelf daarin te trainen schrijf ik elke dag op waar ik dankbaar voor ben, wat er goed ging en wat er beter kon. Daardoor kan ik uit slechte dagen nog steeds iets positiefs halen.

2. Vraag om hulp als iets niet lukt of het even niet zo goed met je gaat

Een slechte dag is oké, maar als de slechte dagen en negatieve gevoelens zich ophopen is het goed om dat uit te spreken en daar actief hulp bij te vragen. Vroeger wilde ik altijd alles zelf oplossen. Als iets niet lukte of het even niet goed met me ging, liet ik dat niet merken en werden de frustraties vaak alleen maar groter. Ik heb geleerd dat om hulp vragen wanneer het even niet gaat op persoonlijk of professioneel vlak heel erg waardevol is in het oplossen van problemen/uitdagingen. Ik heb het geluk dat ik ontzettend fijne begeleiders heb die daar ook open voor staan. Maar het kan ook helpen om een vriend of collega om hulp te vragen die misschien iets verder van het proces af staat. Toen ik aan het begin van de thuiswerktijd het overzicht niet had, heb ik mijn begeleiders gevraagd mee te denken in hoe ik thuis een situatie kan creëren waarin ik dat overzicht wel heb.

Thuiswerktip van de promotor

Wilfried Admiraal
ICLON / Universiteit Leiden & Voorzitter VOR

Deze keer een thuiswerktip van Wilfried Admiraal,
promotor van VPO-voorzitter Kevin!

Mijn thuiswerktip is om je de structuur van de F2F-werktijd van voor Corona zoveel mogelijk vergelijkbaar in te richten. Dus werken op vergelijkbare tijden wat je altijd al deed, niet onderbreken met andere huislijke klusjes, en zoveel mogelijk op een 'eigen' plek. Die eigen plek kan best de keukentafel zijn, maar wel altijd hetzelfde en liever ook niet gebruiken voor andere sociale zaken (eten, muziek luisteren of wat dan ook).

's Ochtends ook op tijden beginnen zoals je altijd al deed, aangekleed en opgesmukt zoals je altijd deed als je in het OV of op de fiets naar je werk ging, inclusief de gel in haar, deodorant en andere opsmuk die je gebruikelijk had.

Ook de aard van het werk vergelijkbaar houden: dus op je 'nieuwe' werkplek het werk doen dat je op je oude werkplek deed (incl. MS teamen/Skypen) en op een andere plek wat je altijd 'thuis' deed (balkon, bank of andere plek aan de keukentafel).

lets te delen met je collega's?!

Stuur je bijdrage voor de
volgende nieuwsbrief naar
vor.vpo@gmail.com

Wat als je tijdens de coronacrisis een PhD doet over de grens?

Isabel ten Bokkel is doctoraatsonderzoeker bij de onderzoeksgroep Schoolpsychologie en Ontwikkeling in Context aan de KU Leuven. Binnen haar doctoraatsproject kijkt ze naar de rol die leerkrachten kunnen spelen om pesten op lagere scholen te verminderen en uiteindelijk hopelijk te voorkomen.

Isabel ten Bokkel – KU Leuven

De datum van de Belgische 'lockdown' (13 maart 2020) zal ik niet snel vergeten. De weken ervoor was ik druk bezig met de laatste voorbereidingen voor een congres en onderzoeksverblijf in de Verenigde Staten, waar ik op 17 maart heen zou vliegen en tot begin mei zou blijven. Op 12 maart ging ik van mijn huis in Leuven naar dat in Nijmegen (Nederland) om de laatste spullen op te halen voor mijn vertrek. Destijds had ik niet gedacht dat ik voorlopig niet in Leuven zou terugkeren...

Schakelen

Op 13 maart werd duidelijk dat president Trump geen inwoners van de Schengenlanden meer binnenliet in de Verenigde Staten. Dit was een flinke tegenvaller, omdat het een (voorlopige) streep zette door mijn geplande verblijf. Later die dag sloot België de grenzen voor niet-essentiële verplaatsingen. Hierdoor kon ik plots niet meer terug naar Leuven, waar mijn ingepakte koffer voor de Verenigde Staten nog altijd klaar staat. Ook zorgde de lockdown ervoor dat de examinering voor het vak dat ik geef aangepast moest worden. Studenten moesten hiervoor oorspronkelijk observaties doen in kleuterklassen, wat natuurlijk niet gaat als de scholen dicht zijn. Het was dus nodig om te schakelen in werkomgeving, planning en inhoud van mijn doctoraat.

Lichtpuntjes

Toch zitten er ook positieve kanten aan de huidige situatie. Zo besef ik wat een geluk we hebben als doctoraatsonderzoekers om vanuit huis te kunnen blijven werken in deze crisissituatie. Ook is onze eigen longitudinale studie op scholen vorig schooljaar afgerond, waardoor mijn doctoraat wat betreft dataverzameling geen vertraging oploopt. Verder houden we met collega's onderling veel contact, wat heel waardevol is. Tot slot breng ik in Nijmegen meer tijd door met mijn vriend dan ooit, aangezien we elkaar normaal enkel in de weekenden zagen. Voorlopig blijf ik dus nog thuis en positief!

Wat als de AERA droom aan je voorbij gaat?

Bestuursleden Amy en Boukje konden hun geluk niet op toen ze in november 2019, samen met vier andere collega's van Universiteit Antwerpen, hun uitnodiging kregen om te presenteren op AERA 2020 in San Francisco. Maar helaas, begin maart werd duidelijk dat ze niet naar Amerika zouden afreizen.

Amy Quintelier & Boukje Compen – Universiteit Antwerpen

Het bijwonen van AERA staat voor veel collega's van het departement Opleidings- en Onderwijswetenschappen (OOW) op de UA hoog op de wish-list. Vrijwel iedereen kijkt er naar uit om één keer tijdens hun PhD, naar Amerika of Canada af te reizen voor het onderwijscongres met wel 15.000 participanten. In 2020 zou AERA plaatsvinden in San Francisco, dus echt een topbestemming! Hoewel het over het algemeen een uitdaging is om toegelaten te worden, leek dit jaar een OOW-geluksjaar, want zes van de collega's die iets hadden ingediend, waren toegelaten. We hebben er zelfs een glaasje champagne op gedronken op kantoor, wij gingen naar AERA!

Al meteen werd er nagedacht over hoe we zo optimaal mogelijk van onze reis konden profiteren. Voor Amy zou de reis naar Amerika dé afsluiter zijn van haar vier jaar PhD. Zij zou dan ook samen met haar man, drie kinderen, en haar ouders, een roadtrip van een aantal weken gaan maken met San Francisco als eindbestemming. Boukje sprak samen met een andere collega af om een week vóór de start van het congres te vertrekken, om Yosemite te bezoeken en wat langer in de stad te kunnen blijven. Hotels werden geboekt, huurauto's werden vastgelegd, en de reisroutes werden uitgestippeld. Op dit moment was er van corona nog helemaal geen sprake, we hadden geen idee dat onze plannen helaas niet zouden doorgaan.

Begin maart keerde echter het tij, want inderdaad, al relatief snel in de crisis werd besloten dat de meeting in San Francisco vervangen zou worden door een virtuele meeting (die een aantal weken later ook nog werd geannuleerd). Wat balen! Niet alleen was het erg jammer dat we zó naar iets uitkeken dat niet doorging, maar ook administratief leverde ons dit heel wat werk op. Want kregen we de gemaakte kosten voor het hotel en de vlucht wel terug?! We zijn inmiddels heel wat telefoontjes en e-mails verder, maar tot op de dag van vandaag is het niet volledig duidelijk in hoeverre hierin gecompenseerd kan worden.

Met alles wat we nu weten, was het uiteraard een goede beslissing van de organisatie om het congres al vrij snel te annuleren. En natuurlijk, als je ziet wat voor ellende het virus met zich meebrengt, dan is dit hooguit een luxeprobleem. Maar toch, dat neemt niet weg dat het jammer blijft dat AERA aan onze neus voorbij is gegaan. Want voor ons beiden is het maar de vraag of dat we het congres nog ooit zullen gaan bijwonen.

Quarantainemelancholie

Margot schreef voor ons een stukje over hoe zij deze lockdown-light tot nu toe heeft ervaren.

Margot Chauliac – Universiteit Antwerpen

Woensdag 19 februari, twee dagen voor de start van de krokusvakantie en de periode waarin het coronavirus nog kon samengevat worden als *dat virus uit China met die vleermuizen*. Een collega kwam – vergezeld van een lading versgebakken wafeltjes – m'n kantoor binnengewandeld. De wafels, liefdevol bereid door haar vader werden vergezeld door een mondmasker even liefdevol als bezorgd weggemoffeld in het zakje lekkers. We konden er allemaal hartelijk om lachen. Een stofmasker uit de eerste de besten doet het-zelfzaak zou heus niet nodig zijn. Het virus zat daar goed in China en het was het toch maar een *simpel griepje*.

Maar *'t kan verkeren*. Niemand had durven denken dat mondmaskers een kostbaar goed zouden worden en ondertussen – ruim twee maanden later – woon ik al bijna zeven weken waar ik werk en werk ik waar ik woon. Bureaugenootje van dienst is een enthousiaste duif die me met haar geroekoe bijna dagelijks gezelschap houdt. Helaas snapt mijn vliegende vriend de frustraties met statistische programma's nog niet goed en denk ik met heimwee aan mijn collega die na een uiterst diepe zucht de situatie weer wat luchtiger kon maken door laconiek te antwoorden 'dát is een paard'.

Tijdens de eerste week van onze lockdown-light probeerde ik mijn fietstochtje naar het werk te simuleren door tien kilometer op de hometrainer af te leggen. Ik hield het exact twee dagen vol. Ook een overenthousiaste plank challenge met twee collega's werd na twee weken herleid tot een plank in permanente rust. En wat betreft mijn professionele bezigheden is de enige dag al wat succesvoller dan de andere. Maar, als er één ding is dat deze crisis me geleerd heeft, is het wel dat dat allemaal best oké is. Het is helemaal prima als het vandaag niet gaat zoals je zou willen; te midden van deze coronastorm is blijven drijven al een mooi streefdoel. Ondertussen trek ik me op aan de Skype- en telefoongesprekken die de afgelopen weken exponentieel zijn toegenomen. Het verrassingseffect van een onverwacht telefoontje vind ik nu zelfs fijn, net als de wekelijkse *Corona-calls* die ik houd met mijn bureaugenootjes. De e-peritiefmomenten met de onderzoeksgroep niet te vergeten. Het blijft fijn om zekerheden in het leven te hebben.

We doen allemaal ons uiterste best en laat dat voorlopig meer dan genoeg zijn. En zolang we genoeg toiletpapier in huis hebben, komt alles goed, toch?

Wat als je geplande data-verzameling niet door kan gaan?

Dorothy en Marlous zijn postdoc-onderzoekers, en hadden een praktijkgericht onderzoeksproject op de planning staan. Vanwege de corona-maatregelen, kan hun dataverzameling doorgaan. Zij vertellen ons hoe zij hiermee omgaan.

Dr. Dorothy Duchatelet – Universiteit Amsterdam & Universiteit Antwerpen

Dr. Marlous Tiekstra – Universiteit van Amsterdam

Praktijkgericht onderwijsonderzoek bij Corona-maatregelen

Als postdoc onderzoeker zijn wij beiden betrokken bij een NWO/NRO praktijkgericht onderzoeksproject (hoger onderwijs/basisonderwijs) dat werd getroffen door de impact van de Corona-maatregelen. Met name het stopzetten van het klassikaal en face-to-face onderwijs zorgde ervoor dat wat we wilden onderzoeken anders of niet meer werd uitgevoerd, of dat geplande interventies niet meer konden doorgaan. Hoe zijn we daarmee omgegaan?

In eerste instantie voelde het alsof het werk van de afgelopen tijd voor niets was geweest. Er was uitgebreid geïnvesteerd in samenwerking met de praktijk, alle partners waren eindelijk aan boord en de initieel bedachte plannen konden nu niet (meer) worden uitgevoerd. Naast de impact op ons onderzoek, werden diezelfde partners zelf ook getroffen door de Corona-maatregelen. Dit vroeg van hen om aanpassingen in de dagelijkse lespraktijk die veel energie en aandacht kostten. Het (uitvoeren van) praktijkgericht onderzoek vraagt om een flexibele houding van alle betrokkenen en in de samenwerking met de partners moesten wij op zoek naar een zo goed mogelijke oplossing voor het redden van het onderzoeksproject. Hoewel deze partners in beide gevallen dus met heel andere zorgen zaten, is het ons gelukt om voor elk project een gepaste oplossing te vinden.

Voor het hoger onderwijs project (*Impact van ervaringsgericht onderwijs op leren*) hebben we de keuze gemaakt om de dataverzameling te continueren zoals deze al was gestart. Ook al gingen bepaalde ervaringsgerichte leeractiviteiten zoals simulaties nu door via een online leeromgeving, studenten konden in herhaalde vragenlijsten nog steeds aangeven wat ze dachten te hebben geleerd en welke componenten van een leeractiviteit (vb. docent, rollenspel) daaraan hadden bijgedragen. Omdat de ervaringsgerichte component er toch anders uitziet online, kiezen we mogelijk wel voor een vergelijkende studie in de hoop dat komend academiejaar het ervaringsgericht onderwijs binnen de gekozen vakken kan doorgaan zoals gepland. We zijn dus weer gaan nadenken over het design dat we ook weer kritisch zullen bekijken wanneer we beter zicht hebben op de eerste resultaten van de data. Ook voor de dataverzameling hebben we moeten overschakelen naar het online afnemen van interviews.

Voor het project in het basisonderwijs (*Diversiteit in de klas leren benutten*) gold dat we een snelle omschakeling moesten maken: de sluiting van de scholen kwam op het moment dat zij hun interventies, die onderdeel waren van het onderzoek, zouden gaan uitvoeren. Maar de praktijk werd acuut met een heel andere interventie geconfronteerd, namelijk het moeten organiseren, ontwerpen en uitvoeren van onderwijs op afstand. Er lag waardevolle data van een voormeting (over o.a. het welbevinden van leerlingen) en, waarschijnlijk, kunnen we alsnog een nameting gaan doen maar de initiële interventies waren niet meer mogelijk. We hebben er daarom voor gekozen om het onderzoek voort te zetten op een manier die zo goed mogelijk aansluit bij de onderwijspraktijk door in kaart te gaan brengen welke 'interventies' scholen op dit moment aanbieden (d.w.z. hoe ze het afstandsonderwijs vorm geven). Vervolgens willen we dit dan koppelen aan de resultaten van de pre/postmeting. Dit gaat natuurlijk compleet andere data opleveren dan gepland aangezien het onderzoeken van de impact van de interventies zoals bedacht in het project niet meer mogelijk is.

In het kort hebben we beiden dus wel een manier gevonden om het project te continueren op een relevante manier voor zowel onderzoekers als praktijkpartners. Voor beide projecten geldt echter dat we de initiële opzet en doelstellingen van het project niet meer kunnen nakomen omdat de praktijk die we wilden onderzoeken er door de Corona-maatregelen nu eenmaal anders uitziet. De enige oplossing zou een verlenging van het project zijn. Aangezien we vast niet de enige getroffen zijn, is de vraag nu in hoeverre het NWO/NRO hieraan tegemoet zal kunnen komen. Voor de voortgang van onderzoeksprojecten in het algemeen denken we dat snel duidelijkheid hieromtrent voor alle getroffen onderzoekers belangrijk is.

Kleine geluksmomentjes

Boukje Compen – Universiteit Antwerpen & KU Leuven

In deze nieuwsbrief kwam tot nu toe vooral de negatieve impact van de coronacrisis op ons werk voorbij. Het is natuurlijk ook nogal wat wanneer je data-verzameling in het water valt, je dagelijks een schuldgevoel ervaart over je verminderde productiviteit, er congressen waar je lange tijd naar uit hebt gekeken, gecancelled worden, of wanneer je na vier jaar hard werken je verdediging moet uitstellen. Toch proberen we deze nieuwsbrief op een wat luchtige, positieve manier te eindigen. Bestuurslid Boukje heeft daarom een lijstje opgesteld van de kleine geluksmomentjes die zij de laatste weken ervaren heeft, en deelt deze graag met jullie.

- Mijn wekker gaat nu iedere dag een halfuurtje later dan normaal, het is namelijk helemaal oké om de werkdag in mijn pyjama te starten én ik hoef niet eerst nog naar kantoor te gaan.
- Waar ik normaal gesproken vrijwel altijd hetzelfde ontbijt en lunch, is er nu wat meer ruimte voor variatie. Na het wekelijkste bezoekje aan de supermarkt is thuis alles binnen handbereik en als ik eens zin hebt in een broodje van de bakker, praat ik dit voor mijzelf goed, want we moeten de lokale ondernemers steunen!
- Als een tweede win-win heb ik nieuwe kamerplanten gekocht voor mijn home office. Als excuses gebruik ik deze keer dat planten goed zijn voor je productiviteit én dat kwekers anders met overschotten blijven zitten. Zodra je weer op kantoor kan gaan werken, maken je planten gewoon weer deel uit van je interieur. Langetermijninvestering!
- Meerdere keren ben ik tussen 9 en 5 een uurtje naar buiten gegaan om van het mooie weer te genieten, het werk haalde ik 's avonds wel in! Het is namelijk niet zo dat ik nog naar mijn les Spaans moest, naar de sportschool kon gaan, of een afspraak met vrienden op de planning had. En wat blijkt, je eigen woonomgeving eens vanuit een ander perspectief bekijken, is helemaal zo gek nog niet. Toerist in eigen stad of dorp! Hetzelfde geldt voor sporten tijdens 'kantooruren': online zijn gelukkig veel work-outs te vinden die je gewoon thuis kunt doen, en voor breekt het mijn dag wanneer mijn concentratie het af begint te laten weten.
- Als laatste ben ik dagelijks dankbaar voor de luxepositie van mijn baan: mijn werkzaamheden brengen mij niet in gezondheidsgevaar, en ik hoef me geen zorgen te maken over of ik wel loon krijg uitbetaald aan het einde van de maand. Door mij dit te realiseren, worden bepaalde uitdagingen in deze periode ineens heel relatief.

En, welke dingen hebben jouw werkweken misschien nét dat beetje hebben opgefleurd?

PS. Ik ben mij ervan bewust dat collega's met onderwijstaken ineens extra tijd moeten investeren in het voorbereiden en geven van lessen, en dat degenen met kinderen thuis voor nog allerlei extra uitdagingen komen te staan om hun werk te kunnen doen. En dan laat ik de zorgen om gezondheid van vrienden en familie nog maar achterwege. Oftewel, dit stukje schreef ik vanuit een bevoorrechte positie.

Social support nodig tijdens de coronacrisis?

Inmiddels zitten we alweer een paar weken thuis en dat kan best alleen of saai zijn. Daarom lanceren we de VPO social support groep! Gewoon even je zorgen uiten, inhoudelijk je onderzoek bespreken, of gezellig een drankje drinken: het kan allemaal. Wil je je aansluiten bij de groep? Stuur dan een mailtje naar vor.vpo@gmail.com. Dan regelen wij de rest en prikken we binnenkort een datum.

Upcoming events

Helaas ziet onze agenda er ineens heel anders uit dan in de vorige nieuwsbrief. Zodra er meer bekend is over een versoepeling van maatregelen, proberen wij nieuwe data vast te leggen voor de activiteiten die nu helaas niet konden / kunnen doorgaan. We houden jullie op de hoogte!

14/05	Werkbezoek aan Commissie Onderwijs van Vlaams Parlement @ Brussel	>> uitgesteld
23/06	Werkbezoek aan Obéron @ Utrecht	>> uitgesteld
24/06 – 26/06	Onderwijsresearchdagen @ Utrecht	>> gecancelld
	- Pre-conferentie	
	- Lunch voor Buitenpromovendi	
	- Begeleidersprijs	
	- Feestavond	

Meer weten over onze activiteiten? Check onze website of mail naar: vor.vpo@gmail.com